Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 68 (320) ★ Miercuri 8 Sept. 1954 ★ 4 pag., 15 bani

Pe cei mai buni în activele pionierești

Ați început anul școlar. Vă puneți în gând desigur, să învățați bine, să faceți ca în detașamentul, în clasa voastră să aveți numai pionieri și școlari buni la învățătură.

„Cum să muncim pentru aceasta?" vă întrebați. Acum în unitate e o vie frământare, discutați, scrițI la gazeta de perete despre cei mai destoinici dintre voi pe care îi veți alege să vă conducă anul acesta. „Pe cine vom alege"? Iată o altă întrebare. Intrebările acestea sunt legate una de alta. Și e firesc să fie așa. Pe cine să alegeți dacă nu pe cei care învață bine, sunt prietenoși și pot să ajute ca în grupa, detașamentul, unitatea lor, toți tovarășii să învețe bine. Vă gândiți pe cine să alegeți, și îndată vă vedeți cu un an în urmă. Vă amintiți multe lucruri din unitate.

Anul trecut, era în clasa VI-a o elevă care învăța foarte greu și rămăsese mult în urma colegelor ei. Dar în colectivul de conducere al detașamentului erau pioniere care se îngrijeau cum învață fiecare elevă. Voiau ca în clasa lor să nu fie cineva care nu poate să se prezinte la examen. „E la mijloc onoarea detașamentului", și-au spus ele și au început s'o ajute pe Erika. E adevărat că și ea s'a străduit și deaceea, în curând s'a îndreptat mai întâi la o materie apoi alta, până când și-a ajuns colegele la învățătură. In ajun de examene, avea numai note de 4 și 5.

Așa s'au petrecut lucrurile în școala de 7 ani nr. 2 de fete din Ploești. Dar și în alte detașamente, au fost desigur întâmplări asemănătoare. Pionieri asemenea celor care au ajutat-o pe Erika trebuie să alegeți și voi în activele pionierești. Ei nu vor trece nepăsători pe lângă cei care trebuiesc ajutați dar nici nu-i vor lăsa în pace pe leneși.

Voi trebuie să alegeți pionieri care știu să conducă cu pricepere întreaga voastră activitate. A fi bun conducător nu e deajuns să înveți bine. Deaceea, trebuie să fie aleși pionieri care iubesc munca, sunt veseli și îndemânatici. Ei vor ști să organizeze adunări interesante, să facă excursii, să rezolve cu hotărîre treburile pionierești. Dacă vă veți gândi bine acum și veți alege asemenea pionieri atunci unitatea va avea o viață clocotitoare, bogată, frumoasă. Dacă veți alege la întâmplare colectivele voastre de conducere, nu va trece mult timp și viața unității va deveni, monotonă, neatrăgătoare.

Pentru alegerile activelor pionierești care se vor desfășura între 15 Septembrie — 15 Octombrie pregătiți-vă din vreme, alcătuiți darea de seamă cât mai bogată în fapte. Nu ocoliți nici lucrurile care n'au mers tocmai bine, în unitate și căutați să vedeți dece s'a întâmplat așa, pentruca în viitor să nu se mai repete ce a fost rău.

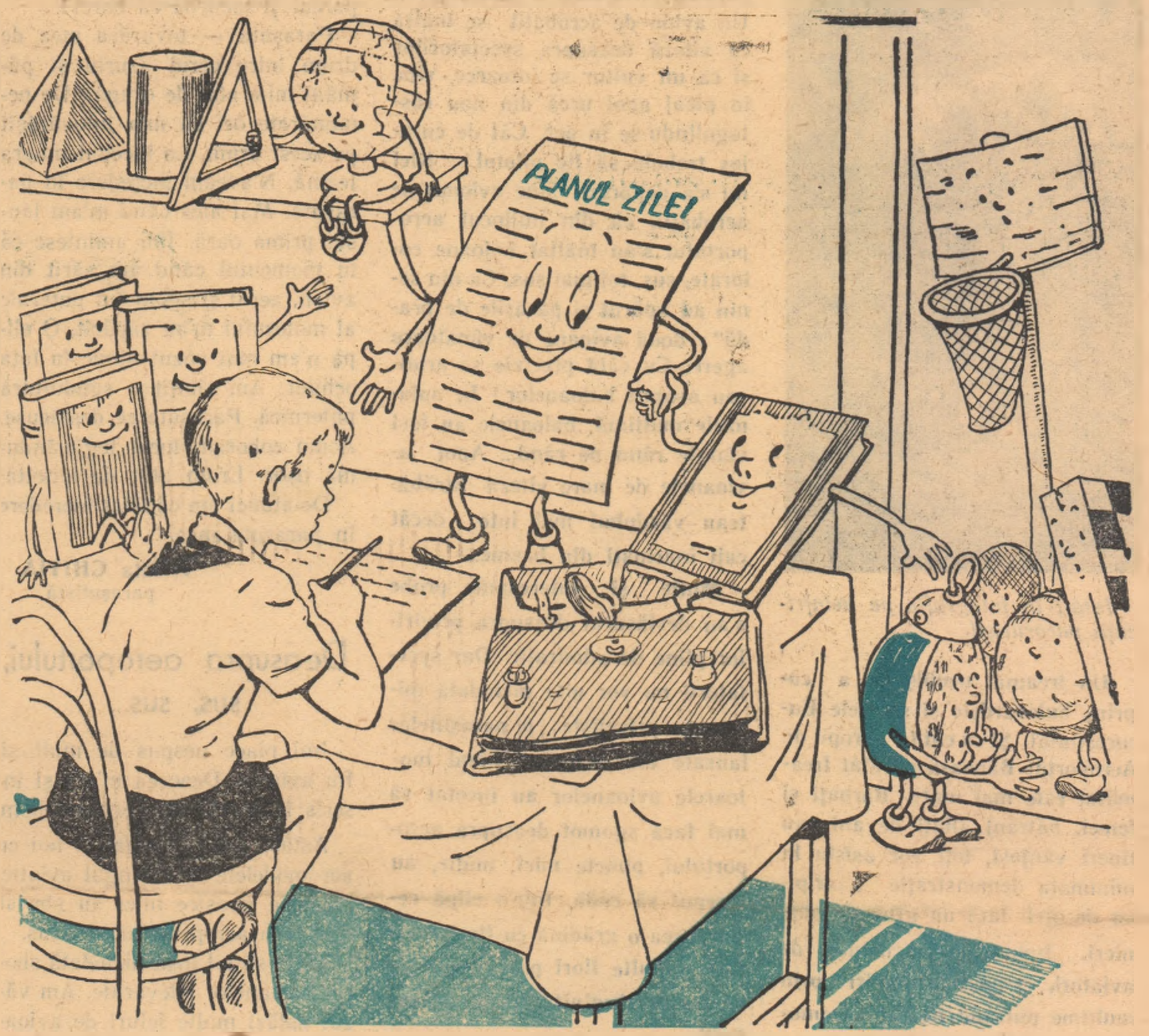
Pregătiți-vă bine pentru alegeri căci de felul cum se vor desfășura ele va depinde în mare măsură să dobândiți rezultate bune la învățătură și disciplină, să aveți o activitate vie, interesantă, în întregul an.

In recreație



In jocuri și cântece, recreația trece repede.

Folosește-ți cu chibzuială timpul!



Desen de E. ZUKKERMAN și BURSCHI

Odată cu începutul noului an școlar trebuie să te gândești cum să-ți folosești chibzuit ziua de muncă. Pentruca să poți învăța temeinic și să-ți rămână timp și pentru joacă și odihnă trebuie să-ți socotești bine fiecare ceas al zilei. Iată un model de program al zilei școlarului!

Ora 6 și jumătate. — Scoală-te, aerisește camera, ia dejunul. Pornește din vreme spre școală ca să nu întârzii.

Ora 8 — Incep lecțiile. Fii atent la lecție. Ia-ți notițe.

Ora 2 după amiază — Te-ai întors dela școală. Mănâncă, odihnește-te o jumătate de ceas, ajută în casă la gospodărie.

Ora 4 după amiază — E ora când trebuie să te apuci să înveți lecțiile. Scrie-ți temele, învață lecțiile pentru a doua zi. După fiecare oră de învățătură, fă o pauză de 10 minute.

După ce ți-ai pregătit lecțiile, odihnește-te, citește, plimbă-te, joacă-te cu prietenii tăi.

Ora 9 și jumătate seara — Iți controlezi ghiozdanul, îți speli dinții și te culci.

Pentru cei care învață după amiază, orele de culcare și de sculare rămân aceleași. In schimb ei își pregătesc lecțiile în primele ore ale dimineții.

Se poate sau nu se poate?

— Să-ți spun drept eu unul n'am reușit să mă țin de planul zilei. Ieri de pildă abia terminasem de scris la limba română când a venit Costel și m'a rugat să ne jucăm cu mingea. N'am putut să-l refuz... e cel mai bun prieten al meu.

— Aș, da ce crezi că eu mă pot ține de plan? Nici nu cred că se poate...

Așa discutau zilele trecute în stația de tramvai doi școlari. Mi-a venit în minte o întâmplare:

...Tot uitându-mă la obiectele expuse la muzeul de artă din Cluj, am ajuns într'un colț unde erau frumos orânduite picturile elevilor dela școala de arte plastice. Printre aceste picturi, am văzut și pictura „Elevul" care aparține muncitoarei Toth Ana dela fabrica de confecții „Varga Katalin". Pictura mi-a plăcut. Și de aceea am vrut să aflu mai multe despre autorul ei. Am aflat că Toth Ana s'a apucat să picteze pentru prima oară la o casă de odihnă. S'a apucat cu teamă, era chinuită de îndoială că nu va reuși. De multe ori a apucat-o miezul nopții, muncind să dea expresia dorită unui zâmbet sau unei priviri. Uneori reușea, alteori nu. Când s'a întors dela casa de odihnă, hotărîtă să nu părăsească pictura, s'a înscris la Școala Serală de Arte Plastice din Cluj. A fost o luptă grea pentru ea. După cele 8 ore de muncă, se ducea la școală de unde ieșea seara târziu. De multe ori se simțea obosită. Dar oboseala nu i-a învins niciodată dragostea pentru pictură.

Iar după un an, a reușit să dea o lucrare care să merite să fie expusă într'un muzeu.

La Toth Ana m'am gândit eu când am ascultat discuția celor doi elevi. Dacă aș mai întâlni pe acești elevi i-aș întreba: se poate sau nu se poate să se țină de planul zilei?

Elvira POPAZU

Sărbătoarea aripilor de oţel



Iată-i în fotografie pe neînfricaţii paraşutişti.

Un freamăt neobişnuit a cuprins bulevardele şi şoselele Bucureştiului. Şi cu cât te apropii de Aeroportul Băneasa cu atât freamătul este mai mare. Bărbaţi şi femei, bătrâni albiţi de ani sau tineri vânjoşi, toţi vor asista la minunata demonstraţie a aripilor de oţel. Iată un grup de pionieri. Imbrăcaţi în costume de aviatori, ei păşesc mândri prin mulţime purtând fiecare aeromodelul său. Vor demonstra şi ei. Şi ei îşi vor arăta măestria însuşită în cercurile de aeromodelism. Mulţi dintre ei au participat la mitinguri şi în anii trecuţi. Acum au mai multă experienţă...

Deodată, freamătul s'a'ntrerupt. Un sgomot asurzitor creşte la orizont. Deasupra mulţimii, defilează avioane purtând drapele. Fluturând, ele salută zecile de mii de spectatori. Mitingul aviatic s'a deschis. Rând pe rând, cei mai iscusiţi şi cei mai îndrăsneţi aviatori ai patriei, cu ochii aţintiţi la aparate, ascultând comanda, îşi conduc pe sus păsările de oţel plini de siguranţă şi voioşie.

Dela orizont apar planoarele. Sunt legate de avioane grele. Deodată rămân singure în aer doar sub comanda piloţilor. Se înalţă sus tot mai sus, apoi se întorc uşor şi coboară lin spre pământ. Urmează o probă grea. Un avion de acrobaţii se înalţă cu viteză deasupra spectatorilor şi ca un vultur se întoarce, vine în picaj apoi urcă din nou rostogolindu-se în aer. Cât de curajos trebuie să fie pilotul! Nici nu s'a depărtat bine avionul de acrobaţii, că din mijlocul aeroportului s'au înălţat baloane colorate, sus, tot mai sus. Ca din senin au apărut şi păsările de pradă": două avioane de vânătoare agere. Cu câtă precizie se aruncau asupra baloanelor! In aplauzele mulţimii, baloanele au fost vânate rând pe rând... Apoi avioanele de mare viteză. Străbăteau văzduhul mai iute decât caii înaripaţi din basme...

Multe şi interesante probe s'au desfăşurat deasupra privirilor pline de admiraţie. Dar spectatorii nu vor uita niciodată minunata privelişte a paraşutelor lansate din avioane. Când motoarele avioanelor au încetat să mai facă sgomot deasupra aeroportului, puncte mici, multe, au început să cadă. Intr'o clipă cerul părea o grădină cu flori colorate. Multe flori pe câmpul albastru nemărginit... Erau paraşutiştii.

Sărbătoarea aripilor de oţel, a dat prilejul publicului bucureştean să cunoască măestria şi curajul aviatorilor noştri.

Aviatori, stăpâni ai aerului. Cât de frumos sună! Ei învaţă necontenit să străpungă mai iute, mai sus, zările albastre.

Ei sunt apărătorii cerului patriei noastre libere.

Gh LAZĂROIU

Dragi prieteni pionieri

N'au trecut nici 10 minute de când m'am lansat cu paraşuta. Inima îmi bate încă puternic, dar să nu credeţi că de teamă. Priveliştea minunată care mi s'a desfăşurat înaintea ochilor acum câteva minute, m'a făcut să simt o bucurie care nu se poate spune în cuvinte. E atât de frumos să priveşti dela înălţime şoseaua şi aeroportul plin de lume, oraşul, parcul şi lacurile cu bărci!

Paraşuta — tovarăşa mea de drum între cerul azuriu şi pământ mi-e atât de dragă! De nenumărate ori ea m'a întovărăşit pe acest drum. La început mi-era teamă. N'aveam încredere în paraşută. Mai ales când m'am lansat prima oară. Imi amintesc că în momentul când am sărit din avion, aerul şi sgomotul puternic al motorului m'au zăpăcit. O clipă n'am mai văzut nimic în faţa ochilor. Am simţit o sguduitură puternică. Paraşuta se desfăcuse. Acum coboram încet legănându-mă uşor. Eram atât de fericită.

De-atunci am căpătat încredere în paraşuta mea.

Violeta CHITIA
paraşutistă

Deasupra aeroportului, sus, sus...

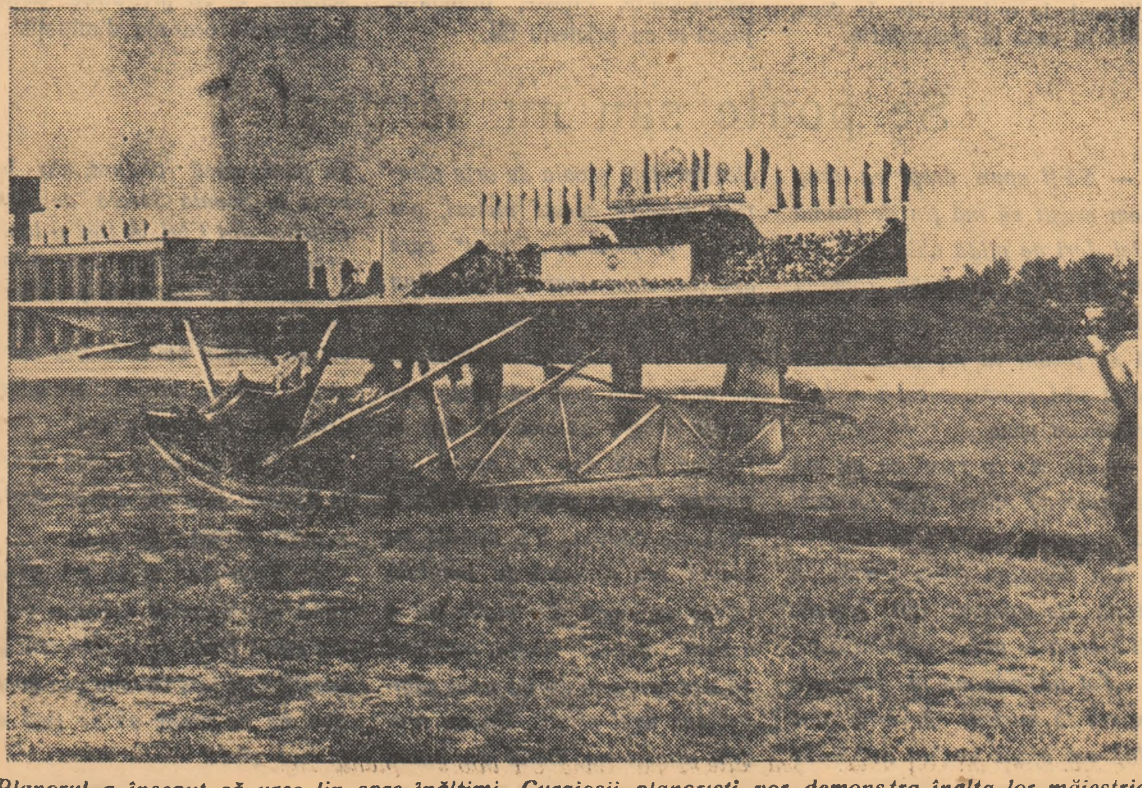
Imi place nespus de mult să fiu aviator. Deaceea m'am şi înscris în cercul de aeromodelism.

Astăzi am participat şi noi cu aeromodelele la mitingul aviatic. Păsările noastre mici au sburat deasupra aeroportului sus, sus.

N'am să uit însă niciodată sborul avioanelor adevărate. Am văzut astăzi multe feluri de avioane dar cel mai mult m'au impresionat avioanele de mare viteză. Cât de iute sboară! Şi paraşutiştii... Ce oameni curajoşi. Unul s'a lansat chiar lângă mine! Era atât de liniştit. Parcă nici n'ar fi coborît atunci cu paraşuta...

M'am hotărît... Vreau să mă fac aviator. Ştiu că o să întâmpin şi greutăţi dar voi învinge.

Viorel BELIGAN
cls. VII-a Liceul N. Bălcescu
Bucureşti



Planorul a început să urce lin spre înălţimi. Curajoşii planorişti vor demonstra înalta lor măiestrie.

Eroi ai muncii socialiste

Mecanicul Lungu Ştefan



Când se auzea şuierând trenul în depărtare, Fănică părăsea ceata tovarăşilor de joacă şi într'un suflet alerga pe linia ferată. Cu mâna streaşină la ochi, îl întâmpina şi-l petrecea până dispărea în zare, până se topeau pe cer ultimele urme de fum. Apoi se întorcea la prieteni. Cât de mult ar fi vrut acest copil de ţăran nevoiaş să poarte el însuşi uriaşul „car de fier" peste zările nesfârşite. Cu gândul acesta a pornit băiatul pe drumuri, flămând şi desculţ.

Anii de ucenicie au fost grei, dar au trecut. Voinţa lui a fost mai puternică decât foamea, frigul şi bătăile nenumărate pe care le primea. Când s'a văzut prima dată pe locomotivă, a simţit cea mai mare bucurie din viaţa lui. Au urmat apoi alte zile grele: războiul, bombardamentele.

Anul 1944 a adus libertatea pe pământul patriei. De atunci Lungu Ştefan trăieşte o altă viaţă.

De neuitat i-a rămas ziua în care el, mecanicul Lungu Ştefan a pornit primul în cursă lungă de peste 600 de kilometri fără schimbarea locomotivei la secţii.

In dimineaţa aceea, înconjurat de lume multă, el s'a urcat pe rapidul 31. Locomotiva a salutat şuierând prelung şi'n uralele mulţimii a pornit să străbată munţii şi şesurile patriei. Câte flori şi urale nu i-a întâmpinat prin gări! Mecanicul şi maşina lui le primeau cu drag şi în plină viteză treceau mai departe ducând cu ei bucuria tuturor.

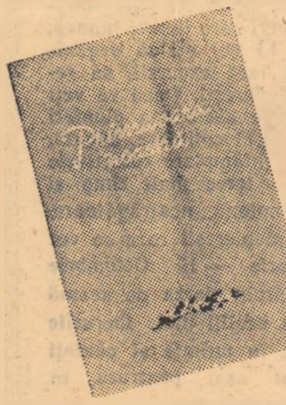
Călătoria aceasta, i-a dat parcă puteri îndoite şi încredere în forţele lui. De atunci mecanicul Lungu a parcurs sute de mii de kilometri cu locomotiva lui fără s'o repare. In curând el va împlini un milion de kilometri parcurşi cu aceeaşi maşină.

Pentru aceste călătorii, pe pieptul mecanicului Lungu Ştefan, lucesc cinci decoraţii. Dar dintre toate una e mai lucitoare: „Steaua de Erou al Muncii Socialiste".

Ce să citim?

MIOARA CREMENE

Primăvara noastră



Suntem în zilele Festivalului. Intr'un parc însorit din Bucureşti, un ghem de fată rumenă şi blondă poartă în braţe, cu mândrie, o păpuşă. Fetiţa zăreşte un negru cu ochi adânci, cu dinţi albi şi strălucitori. Se îndreaptă sfioasă spre el şi-l întinde păpuşa ei dragă:

„...S'o iei cu tine... E pentru copii.

Din ţara ta în care nu-s păpuşi".

Scena aceasta emoţionantă din poezia: „Un negru pe străzile Bucureştiului", odată citită n'o mai uiţi. Aşa cum nu uiţi toate întâmplările adunate în volumul de versuri „Primăvara noastră". Dealungul paginilor întâlneşti chipuri de copii care îţi devin dragi, ca de pildă acela al micuţei Alina, şi a lui Alexei, Wang cel Scund, Pierre, sau Bob.

Frumuseţea şi farmecul poeziilor te poartă prin multe locuri, te face să trăieşti multe vise şi îţi dăruie noi prieteni dragi.

MIHAIL STOIAN

Eu, Tică şi alţii



Nu ştiţi ce i s'a întâmplat lui Ştefănică? Şi-a pus pe cap, în loc de coif, o oală de supă şi nu o mai putea scoate. Tiii, — prin câte peripeţii nu a trecut ca să scape de coiful buclucaş!...

Dar ce să vă spunem noi? Citiţi mai bine volumul de povestiri a lui Mihail Stoian „Eu Tică şi alţii", în care o să întâlniţi şi capitolul: „Oala Buclucaşă". O să vedeţi acolo şi ce-a păţit Nică Marinică, fratele mai mare a lui Ştefan când a venit să-şi facă singur orez cu lapte, când a prins cârtiţa lui Tică crezând că-i şobolan şi o să întâlneşti încă multe alte întâmplări din viaţa acestor copii. Alături de eroii poznaşi ai cărţii veţi trăi multe clipe vesele.

Din experienţa pionierilor sovietici

La început de an şcolar

Vom avea ce povesti

La marginea satului, pe o movîliţă acoperită cu iarbă încă verde, stau nouă prietene. Peste câteva zile, va avea loc adunarea, la care se va alege noul colectiv de conducere a detaşamentului. Acum fetele îşi amintesc multe întâmplări petrecute anul trecut:

— Vă aduceţi aminte, fetelor, cum v'aţi alarmat, când am luat un doi la algebră, — spuse Zina Dunaieva. Am păţit-o atunci... Roza Poberejscaia a venit în fiecare zi la mine, m'a ajutat, până când am luat un cinci la lucrarea de control. Voi povesti neapărat despre asta la adunare.

— Iar eu voi povesti la adunare cum am ajutat colhoznicilor la muncă, — îşi aminti Svetlana Bobrova.

— Să nu uităm, despre „lanţul" nostru de cărţi, — spuse Nina Murghina. Dacă o fată citea o carte interesantă, o trecea unei prietene, aceasta o dădea alteia. Iar când cartea a trecut prin întreaga grupă, ca un lanţ, se organiza o discuţie despre ea.

— Tu Liusea, să povesteşti cum ne-ai desvăţat să avem unghii mari, cum ne-ai ajutat să venim în fiecare zi în clasă pieptănate frumos, cu cravatele bine călcate.

Cele nouă prietene, pionierele unei grupe din şcoala satului Pargolov, regiunea Leningrad, au mai stat mult în ziua aceea pe movîliţă şi au vorbit despre ce trebuie să mai facă în noul an şcolar.

Inainte de a suna clopoţelul

Şcoala medie nr. 27, din oraşul Cursc. Câţiva băieţi stau pe o bancă din curtea şcolii şi discută cu aprindere.

— Cât am stat la Artec, am învăţat să fotografiez — spune Ghena Matveev — iată şi un album cu fotografii făcute de mine.

— Eu ştiu să conduc o maşină — se aude vocea lui Victor Terehov. Am fost vara la unchiul Nichita, care lucrează ca şofer la un colhoz. El m'a învăţat să conduc.

— Şi eu, împreună cu alţi băieţi, am construit macheta unui hidroglisor cu motor cu reacţie — spune Jenea Lavrentiev.

— O să vă învăţăm pe toţi, ceeace ştim noi — spun băieţii — iar ceilalţi se uită la ei cu stimă şi bucurie: acum în detaşamentul lor se vor găsi desigur destui amatori pentru aceste îndeletniciri.

Prima lecţie



In şcoala nr. 588 din Moscova, elevii din cl. a I-a B, ascultă prima lecţie.



Inceputul unei discuţii mari

Discuţia aceasta a avut loc anul trecut, în primele zile ale noului an şcolar, la şcoala nr. 425 din Moscova. Au luat parte la ea câţiva elevi din clasa a V-a, membri ai colectivului de conducere a detaşamentului. Pe data de 8 Septembrie, s'a hotărît să se ţină în clasa a V-a A, adunarea în care să se desfăşoare alegerile şi fireşte că băieţii, au adus vorba despre pregătirile pentru această adunare. Ei şi-au adus aminte cum au luptat pentruca toţi elevii să respecte programul zilei, despre câteva excursii pe care le-au organizat la fabrici şi ateliere, despre gazeta detaşamentului, ascuţită şi combativă, care i-a săpurit nu odată pe cei neglijenţi

— Ţii minte, — spuse Volodia, anul trecut ne-am înţeles să mergem cu toţii la „Galeria Tretiacov". Dar n'au venit decât vreo trei băieţi. Ne-am dus pe acasă să vedem ce s'a'ntâmplat: unul dormea, pe altul nu-l lăsase bunica.

— Asta nu înseamnă nimic, — spuse Vova, doar nu pe toţi îi interesează să vadă tablouri.

— Nici nu poţi să ştii ce interesează pe fiecare, — răspunse Volodia.

— Uite, tu, Iura, ştii să construeşti modele de nave; ia apucă-te şi îi învaţă şi pe ceilalţi care îi vor propune Vitea.

— Iar cine nu vrea, poate să studieze aparatul cinematografic, — interveni Iura. Cum vor afla băieţii că o să înveţe să prezinte filme, ce de mai amatori se vor găsi!

Sună clopoţelul, băieţii intrară în clasă. Discuţia s'a sfârşit. S'a sfârşit oare? Nu! Acesta a fost numai începutul unei discuţii mari, care a continuat la adunare.

Falnicii Carpaţi

Munţii mei inalţi,
Voi, falnici Carpaţi,
Cu păduri de veacuri,
Şi cu limpezi lacuri,
Cu păşuni intinse,
De turme cuprinse,
Şi de ciobănaşi,
Din fluier doinaşi,
Mândrii mei Carpaţi,
Parcă mi-aţi fi fraţi,
Fraţi adevăraţi!

Munţii mei cu codrii-adânci
Ce se'nalţă printre stânci
Şi izvoare cristaline
Unde vin în seri senine
Cerbi setoşi şi căprioare
Să bea apă pe răcoare.
Munţi cu ceru'nvecinaţi
Şi de stele'ncununaţi
Cât sunteţi de minunaţi!
Ca şi cerbul mult aş vrea
Crestele să pot urca
Ori să trec a voastre punţi
Dragi izvoare şi dragi munţi!
Şi ce bucuros aş fi
Colo'n vârf de m'aş trezi
Pe-ascuţişul piscului
Alb ca floarea crinului
De zăpezile cernute
Pe-al său creştet aşternute!
Doresc munţilor măreţi
Să vă cânt ca mulţi poeţi
Ale voastre frumuseţi.

Munţii şi pădurile
Păstorii şi oile
Fluierul şi doinele
Piscul cu zăpezile
Fiindcă toate-mi sunt surori
Dragi surori şi frăţiori!

Gheorghe CHEVEREŞAN

Clasa a VI-a Cercul literar al Palatului pionierilor din Arad

REPUBLICA

Inginerul mă asculta atent. Cu degetele ciocănea uşor în masa de stejar vechi. La sfârşit mă privi ţintă, şovăi o clipă şi îmi spuse:



— Bine, n'am nimic împotrivă. Dar... s'ar putea să rămâneţi oarecum dezamăgit. In curtea fabricii noastre vă aşteaptă o privelişte nu prea plăcută: schele de lemn şi dărâmături. Reparăm acum tocmai o aripă centrală. E veche fabrica... Dar aşteptaţi o secundă.

Se sculă repede dela masă şi dintr'o casă de fier scoase un vraf întreg de dosare. Câteva clipe mai târziu aproape toată masa era acoperită cu un proiect pe care tovarăşul Ionescu mi-a desluşit schiţe de clădiri prelungi, ateliere, parcuri, terenuri de sport...

— Vedeţi, îmi zise inginerul, aşa va arăta peste câţiva ani fabrica noastră. Aripa asta din stânga am şi clădit-o. Şi se lucrează...

★

— Vezi bulgării ăştia din lăzi? Sunt bulgări de grafit. Grafitul îşi are şi el povestea lui. Până mai acu vreo câţiva ani îl aduceam tocmai din insula Ceylon, din sudul Indiei... Acum însă cercetătorii români au descoperit resurse bogate de grafit în Valea Jiului. Aici, în tobele acestea ce se învârtesc, se amestecă grafitul cu argila şi cu apa. Toba are nişte site extrem de fine pentru grafit. Iţi dai singur seama: 19600 orificii pe un singur centimetru pătrat! Materialul acesta însă are calităţi fizice ciudate. Atomii de grafit şi argilă sunt năzdrăvani! Unii sunt aşezaţi într'un sens, alţii în partea opusă. Trebue îndreptaţi într'o singură parte. Deaceea amestecul se pune în aceste malaxoa-



re în care se frământă până când structura moleculară se omogenizează. Apoi la o maşină specială cu mici găurele se trag minele. Dar ele sunt încă fragile. Se rup la cea mai mică atingere. Trebuie călite. Le aşezăm în căsuţele acestea de cărămidă refractară şi le încălzim până la o temperatură de 1000°. Minele însă aşa cum sunt după călire nu scriu, zgârie hârtia. Deaceea se impregnează într'o baie de ulei vegetal timp de câteva ore. Astfel mina devine poroasă, moale, bună de scris.

— Dar lemnul? întrebai eu nedumerit.

Drept răspuns, tovarăşul Ionescu deschise o uşă:

— Aici se prepară lemnul. Se taie bucăţi dreptunghiulare de lungimea creionului. Folosim lemn de tei. Dar el e tare, uscat. Lemnul se moaie într'o soluţie roşietică de brun de cedru şi ulei de ricin, apoi se usucă în cuptoare speciale şi la un mic strung se fac şanţuri longitudinale în care se lipesc minele. Creioanele se şlefuiesc, iar apoi se vopsesc într'o soluţie de nitrolac. Astfel ele sunt gata de împachetat.

...Ce să-ţi mai spun oare? îmi zise inginerul la despărţire.

Acum a început şcoala. Aş vrea să le spuneţi ceva copiilor. Noi, cei de-aici din Sibiu dela „Republica" ne vom strădui din toate puterile să facem creioane multe şi din ce în ce mai bune. Şi... dar dece să-ţi mai spun atâtea? Or vorbi creioanele noastre... E mai bine aşa!

A. G. ARCALEANU



Roade bogate



Intr'o zi, spre sfârşitul vacanţei de vară, mi-am îndreptat paşii spre tabăra de curte, din Tg. Frumos. N'am apucat să intru bine pe poartă, că vocea ascuţită a unei pioniere, îmi ajunse la ureche.

O să vorbim despre... despre... era foarte iute la vorbă băieţaşul şi nu înţelegeam decât... despre, despre. Ce-o fi? m'am întrebat. Mă duc şi la al doilea grup. Aici un pionier, nu prea mare de statură, ars de soare şi cu o cămaşă albă care-i mai lumina puţin faţa, nota într'un carnet, câţi ardei, ceapă, vinete, scoseseră din grădină.

Dar nici aici n'am aflat despre ce era vorba.

— Aşteaptă puţin, îmi spuse râzând unul dintre ei şi peste câteva zile vei afla.

★

După vreo trei zile, nerăbdător cum eram, m'am abătut din nou pela tabăra de curte. De data aceasta însă pionierii nu mai erau grupuri, grupuri, răspândiţi prin toate colţurile, ci erau adunaţi să discute despre rezultatele pe care le-au obţinut pe lotul din grădina şcolii.

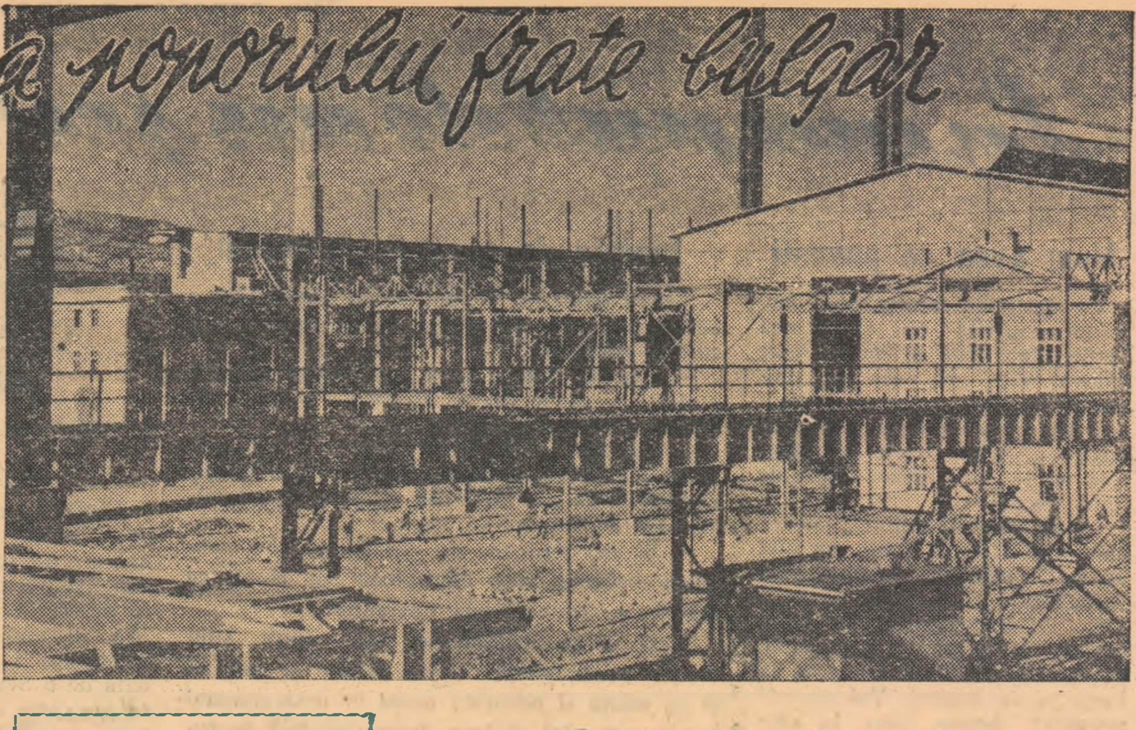
Multe aveau ei de spus. Şi care mai de care voia să ia cuvântul mai întâi. Au vorbit pe rând. Unii despre prăşitul vinetelor şi ardeilor, alţii şi-au amintit cum au cărat apă pentru udat ceapa iar cei mai mulţi au povestit despre plivitul plantelor. La sfârşit însă pionierul pe care mai înainte îl văzusem notându-şi în carnet acum spunea cu mândrie rezultatele.

— Am cules 3500 ardei graşi de pe lotul şcolar, 75 vinete, 25 pepeni verzi şi 3000 kilograme ceapă.

Bucuroşi, s'au despărţit cu gândul că vor lucra şi mai departe tot atât de bine pentruca să se numere şi ei printre câştigătorii Concursului tinerilor grădinari.

Petru ENACHE
Corespondent al „Scânteii pionierului" reg. Iaşi

Marea sărbătoare a poporului frate bulgar



Ziua de 9 Septembrie a anului acestuia aduce poporului prieten de peste Dunăre, o mare sărbătoare: se împlinesc 10 ani de când Armatele sovietice au eliberat Bulgaria de sub jugul fascismului.

Constructorii Bulgariei noi întâmpină această glorioasă aniversare cu mândria uriaşelor succese obţinute pe drumul construirii socialismului, cu perspectiva viitorului măreţ pe care-l clădesc.

ACESTE ORAŞE NU AU FOST PE HARTĂ

Dacă pui faţă în faţă o hartă mai veche a Bulgariei şi una nouă, rămâi nedumerit. De unde au apărut pe harta nouă atâtea oraşe noi? Oare e greşita harta veche? Nicidecum. In urmă cu câţiva ani, aceste oraşe nu existau. Ele sau înălţat în anii puterii populare, au crescut din munca însufleţită, creatoare, a poporului Bulgariei noi. Ele grăiesc despre zorii măreţi ai socialismului, despre munca rodnică şi liberă a poporului muncitor din R. P. Bulgaria. Au fost construite centre minere, oraşe ale metalurgiştilor, textiliştilor şi curând se va ridica şi un oraş al petroliştilor. Cel mai mândru din toate e desigur Dimitrovgradul, centru al industriei chimice grele. In anul 1947, în mijlocul câmpiei, brigăzile de tineret au pus temeliile acestui oraş, care astăzi numără 45.000 de locuitori. Brigadierii au înfruntat cu curaj greutăţile ivite în cale şi le-au biruit. Acum, pe malul râului Mariţa se înalţă semeţ noul oraş, mărturie a vieţii noi din Bulgaria. El este înconjurat de uzine noi, printre care marele combinat chimic „I. V. Stalin" care de doi ani furnizează industriei bulgare diferite chimicale şi fabrică milioane de kilograme de îngrăşăminte pentru agricultură.



Aceeaş istorie simplă dar măreaţă o are noul oraş raional Madan, în care cu trei ani în urmă nu se aflau decât câteva colibe locuite de bulgari mahomedani. Acum Madanul e un oraş frumos şi mare, semănând cu un stup în care clocoteşte viaţa, munca. Şi astăzi se înalţă minaretul vechi al moscheei. Dar alături de el, de zece ori mai înalt, a crescut spre cer coşul uneia din fabricile noi. Aceeaş poveste minunată o au şi aşezările noi din ţinutul Rodope şi celelalte oraşe care nu le găsim pe harta veche. Şi mereu, mereu, exploziile cutremură liniştea de veacuri a văilor tăind trecători pentru şosele şi căi ferate; poduri noi se arcuiesc peste prăpăstii, zidiri noi se înalţă. Se schimbă harta Bulgariei...



PATRIA

AL. MURATOV

Dela al mării val spumos
La fruntea de zăpadă a Rilei
Oriunde steagul glorios
Iţi flutură în faptul zilei,
Iubesc, natalule pământ,
Şi numele-ţi, şi clarul cânt.
Iubesc şi steaua ce se aprinde
Şi-ale eroilor morminte,
Morminte ruse şi bulgare
Pe care libertatea ta,
S'a ridicat în luptă grea,
Unind vitezele popoare.

Iubesc şi satele'nsorite
Şi-oraşele cu drag zidite,
Iubesc uzina şi câmpia,
Şi tânăra pădure care
Opreşte vântului urgia.
Creşti! Urcă-ţi mândrele priviri
Pe schela marilor zidiri!
Duşmanul, ştiu, nu ar lăsa
Să-ţi fie purpuriu vesmântul
Dar noi îţi apărăm pământul,
Şi pacea, libertatea ta!

In româneşte de
Mihai NEGULESCU

Cele două sate SELANOVŢÎ

Deobicei nu prea găseşti două sate cu acelaş nume, şi încă în acelaş loc. Pe câmpia dunăreană însă găseşti... Iată, aflaţi şi voi istoria a două sate, care au un singur nume.

Primul Selanovţî, cu cocioabe abia răsărite din pământ, şi cu ulicioare înguste, nu mai e locuit de nimeni. Stă pe malul Dunării, ca martor tăcut al vieţii grele şi fără de bucurii din anii trecutului. Acesta e Selanovţî cel vechi.

Unde se termină satul vechi, începe Selanovţî cel nou, cu case bune şi străzi largi. Aici se află cele patru gospodării agricole cooperative de muncă. Pe degete îi poţi număra pe ţăranii muncitori care nu s'au înscris încă în aceste gospodării. In cernoziomul lor rodeşte doar grâu cu bobul mare şi porumb de înălţimea omului. Dar ce nu rodeşte în minunata câmpie dunăreană?!

Brigada lui Dico Vâlcev, din gospodăria „1 Mai", a întrecut toate brigăzile din sat. El obţine recoltele cele mai bune, la toate culturile; recolte cum n'au cunoscut în viaţa lor nici cei mai bătrâni agricultori. Şi ştiţi dece asta? — spune Ivan Genovochi preşedintele gospodăriei — nu numai datorită maşinilor, pentrucă maşinile îi ajută la fel pe toţi ci fiindcă Dico ştie să facă totul la timpul său".

Până nu de mult cei mai mulţi ţărani din Selanovţî n'au văzut bumbac decât sub formă de ţesătură, acum ei au ajuns iscusiţi cultivatori de bumbac.

Felul nou în care se munceşte în Selanovţî face să se schimbe zi de zi viaţa oamenilor. Impreună cu electricitatea au fost introduse în sat radioul şi cinematograful; analfabeţi nu găseşti nici cu lumânarea. In Selanovţî nu mai întâlneşti ţăranii nevoiaşi dinainte.

Scrisoare din Bulgaria

Pe câmpiile întinse şi prin văile înfloritoare ale patriei noastre e în toi strângerea şi treeratul recoltei. Cu cântece şi steaguri însoţim lungile convoaie de maşini care transportă grâul. Bogăţia recoltei ne umple de bucurie inimile dela mic la mare. Dar în aceste zile, o altă bucurie ne cuprinde: sosirea măreţei zile a libertăţii, 9 Septembrie, ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist. Aceasta s'a întâmplat acum 10 ani când mulţi dintre noi nu ne născuserăm, sau eram foarte mici. Dar din cărţi şi din povestirile celor vârstnici, am aflat cum glorioasele Armate Sovietice au eliberat ţara voastră şi apoi s'au îndreptat încoace spre a ne elibera şi pe noi... Atunci partizanii noştri au coborît din munţi şi întregul popor bulgar s'a ridicat împotriva fasciştilor şi a exploatatorilor, luând în mână cârma ţării. Aşa a început viaţa cea nouă la noi. Acum toţi oamenii muncii din ţara noastră trăiesc fericiţi şi veseli. Dar cei mai fericiţi suntem noi, copiii. In multe cărţi am citit despre felul cum trăiau odinioară copiii bulgari flămânzi, bolnavi, fără şcoli...

DRAGI PRIETENI ROMANI,

Azi în patria noastră nu mai sunt copii flămânzi şi toţi învaţă!

Şcoala în care învăţăm noi, de pildă, e înaltă, luminoasă, cu o curte mare şi un frumos teren sportiv. Aici învăţăm, iar în timpul liber mergem la cinematografe, la Teatrul Tineretului şi la Teatrul de păpuşi.

Odată cu vacanţa de vară încep cele mai frumoase zile din viaţa noastră. Prietena noastră Doriana, una dintre cele care vă scriu scrisoarea, a fost în tabăra din apropierea oraşului Bercoviţ în munţii Staraia Planina. De curând guvernul nostru popular a hotărît construirea unei mari tabere pionereşti în regiunea portului maritim Stalin. Aici se vor putea odihni în fiecare vară peste 1200 pionieri şi vor veni şi pionieri din ţările vecine.

Facem şi excursii frumoase. Nu de mult ne-a scris un prieten din Burgas despre o excursie pionierească în oraşul Calofer, unde s'a născut Hristo Botev, unul din cei mai mari poeţi revoluţionari bulgari. Când ţara noastră era sub jugul turcesc, Botev a trăit câţiva ani şi în România.

Dragi prieteni români, cu toate că suntem departe de voi, vrem



din toată inima să cunoaştem cât mai multe despre viaţa voastră.

Prietena noastră Lilea care cântă în corul: „Bodraia Smena" (Schimbul vesel) a fost în timpul celui de al 4-lea Festival în Capitala ţării voastre şi ne-a povestit multe lucruri minunate despre voi.

Acum, dragi prieteni încheiem scrisoarea noastră care va ajunge la voi mai repede ca de obicei, trecând pe podul construit de muncitorii sovietici, români şi bulgari în dreptul oraşelor Giurgiu şi Rusciuc.

Primiţi salutul nostru călduros,
Lilea ASENOVA, cl. VII-a
Doriana ŢVETANOVA, cl. VI-a
Stoian ŞADE, cl. IV-a
Boris BARACOV, cl. III-a.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin"